

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 7

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Molt honorable senyor president del Parlament, molt honorable senyor president de la Generalitat, honorables conselleres i consellers, membres del Govern, diputades i diputats, president Pujol, president Barrera, president Rigol, senyor Alcalde de Barcelona, autoritats... Senyores i senyors, tenim un nou Estatut, però no només nou, sinó que m'atreveixo a dir que tenim un bon Estatut, que és el que volíem. I ens en sentim especialment satisfets. Podríem dir que Catalunya ha parlat; ha parlat a través del seu Parlament, dels representants legítimament elegits pel poble. I ha parlat amb la veu clara i amb la veu ben alta.

Ara ve un període que, com s'ha dit, potser no estarà exempt de dificultats, en el qual ens haurem de saber explicar. I ens haurem de saber fer entendre, que no sempre és fàcil. Però també hem de fer una altra cosa, molt principal, molt prioritària, que és saber-nos fer respectar. Ens hem de saber fer respectar. Explicar i fer entendre, també, però ens hem de saber fer respectar, perquè aquest no és un acord qualsevol; és un acord que, com s'ha dit, té transcendència històrica, té profunditat històrica. Ha costat molt arribar-hi, molts esforços de molta gent. Ara ens hem de fer respectar. Entre d'altres coses, perquè ho hem fet com ho havíem de fer, per vies òbviament, com sempre ha fet Catalunya, democràtiques i pacífiques...

Fitxer 8

...Ho hem fet ajustant-nos, com ens havíem compromès inicialment, en el marc legal general: la Constitució. Tantes i tantes vegades se n'ha parlat durant aquestes

darreres setmanes! Tants mestres han sortit de la Constitució, sense ser magistrats del Tribunal constitucional! Però ho hem fet amb aquesta voluntat, tots plegats; nosaltres també. Això sí, d'una constitució espanyola no interpretada a la baixa i restrictivament des de Catalunya, que creiem, seguim dient, que hauria estat un greu error. Però en tot cas, dintre del marc legal. I a més a més –i se'ns havia demanat així–, per un gran consens; m'atreveixo a dir per un amplíssim consens: 120 diputats sobre 135.

Torno a dir, Catalunya ha parlat, ha parlat amb la veu clara i amb la veu ben alta. I això ara ens ho hem de fer valer. No podem anar simplement amb una actitud de derrota prèvia. Som molts els que hem votat a favor d'aquest projecte d'Estatut. Molts l'haurèm de defensar junts, després, on calgui. Tenim molta força com a conseqüència de tot això, i tenim moltes raons, tenim fins i tot molta raó en majúscules. Pensin –i aquest és un missatge que hem d'adreçar també avui a la resta de l'Estat, a la resta d'Espanya– que Catalunya no ha donat mai l'esquena a Espanya; tampoc en aquests darrers vint-i-cinc anys. Ara nosaltres hem de reclamar que Espanya, en un moment transcendent, no ens doni l'esquena a nosaltres. Tenim dret a reclamar –i ho podem dir també molt clarament i amb la veu molt alta– que Catalunya ha fet prou contribucions durant molts anys al conjunt de l'Estat, no només de la seva governabilitat, sinó també al que és, diguem-ne la matriu, de la pròpia democràcia del conjunt d'Espanya, i de la seva projecció i de la seva consolidació. Hem fet prou serveis tots plegats, durant una pila d'anys, com perquè ara reclamem el dret, no només a ser escoltats, sinó també a ser respectats.

Aquest, com us deia, és un procés, per a tots plegats, òbviament per a Catalunya, d'una gran transcendència i de gran profunditat històrica. Que m'atreveixo a dir que no pot acabar malament; conjurem-nos en aquest sentit. Aquest procés no pot acabar malament. I no pot acabar malament, perquè les conseqüències que acabés malament serien conseqüències que jo no vull imaginar. No vull dramatitzar res, absolutament res, però òbviament no en sortiria ningú indemne d'un procés que acabés malament. I no oblidem que no són les Corts qui tenen la darrera paraula. Catalunya s'ha pronunciat i aprova un projecte d'Estatut per una amplíssima majoria. Ara les Corts s'han de pronunciar; també són sobiranes, igual que nosaltres. Hi ha

compromisos previs molt importants; no s'han d'oblidar, ens donen força; l'hem de saber exigir tots plegats, i independentment de les nostres adscripcions polítiques. Ara bé, aquest procés no acaba a les Corts espanyoles. Aquest procés acaba un altre cop a Catalunya. I és el poble de Catalunya el que dirà si el que hem fet ara i el que farem després és quelcom que realment pagava la pena. Per tant, és en el poble de Catalunya amb qui ens confiem en darrer terme. Seran ells que diran, quan tot això s'acabi d'aquí a uns mesos, si hem fet la feina ben feta o no l'hem fet ben feta.

No només ha parlat Catalunya; ha parlat també el catalanisme, el de la millor tradició, el de les millors arrels, el de la gran ambició; aquell catalanisme que té sentit, però no només sentit de país, sinó també sentiment de país. Crec que ens podem sentir tots plegats –i jo m'hi sento, i la gent de Convergència i Unió també– dignes hereus de processos que ha seguit el nostre país en el transcurs de la seva història, que avui estan escrits amb lletres d'or en aquest propi marc del nostre imaginari col·lectiu: el procés abans descrit per Carod-Rovira de tota la Mancomunitat i del que es va intentar allà amb totes les limitacions que es vulgui; l'Estatut de Núria; l'Estatut de Sau, avui vigent, que ha fet un gran servei a Catalunya, reconeguem-ho –avui és un dia molt propici per fer-ho. Tots aquests processos que, de fet, són els que ara encadenem en aquest procés de relleu i en aquest procés de noves ambicions.

Però quan dic que el catalanisme ha parlat, vull dir una altra cosa. El més important que hem fet, almenys des del nostre punt de vista, allà on Convergència i Unió hi ha intentat posar el màxim referent, la màxima energia, la màxima convicció –compartida, afortunadament, per moltes altres formacions polítiques del nostre país–, el més important de tot és que hem fixat un referent, hem fixat un horitzó nacional; sabem on volem anar i això és molt important; això és determinant; això és decisiu. Sabent on volem anar, jo estic absolutament segur que hi arribarem, absolutament segur. No sé si més tard o més dora, tant de bo sigui a la primera; això és el que intentarem. Però sigui o no sigui a la primera en el cent per cent, sabem on volem anar. I nosaltres ens comprometem a arribar fins a aquest punt assenyalat. Que no és només un objectiu, no és només un referent, no és només un imaginari col·lectiu, no és només un horitzó nacional; és una idea de país, i també és un ideal, avui per avui, compartit. Costi el que costi hi arribarem. Segur que vindran temps futurs, d'aquí a uns anys, en què els

objectius d'avui que compartim, aquestes idees que us deia, aquests ideals fins i tot, seran substituïts per altres, probablement més ambiciosos fins i tot que els nostres. Temps vindran i probablement ho demostraran. Tant de bo sigui així! Perquè el catalanisme no s'acaba amb nosaltres, afortunadament. Vindrà altra gent que agafarà el relleu, que agafarà el testimoni, i que segur que seran capaços de portar Catalunya més lluny.

Però el que sí que vull deixar molt clar és que aquest és el nostre projecte. I a aquest projecte hi destinarem totes les nostres energies, tota la nostra convicció, tota la nostra fermesa, tota la nostra habilitat. En aquest sentit, no podíem fallar. No podíem fallar en fixar el referent, aquest horitzó nacional; no necessàriament el final, però el nostre, aquell que ens comprometem a assolir en algun moment. Tant de bo sigui al més ràpid possible! Haurem de buscar, en aquest sentit, els vents més favorables per arribar-hi. Però deixin-me fer una petita referència: en termes mariners, quan es diu que si un navegant no sap a quin port vol arribar, cap vent li serà favorable. Nosaltres ara, sabem molt bé en el port que volem arribar. Segur que trobarem els vents favorables per arribar-hi.

Deixin-me també que faci una petita referència, no massa llarga, a Convergència i Unió. No per assenyalar els nostres mèrits. Nosaltres no som els que hem d'assenyalar els mèrits que haguem pogut tenir; això ja ho jutjaran els altres. Ho jutjarà qui ho hagi de jutjar, que no som nosaltres; finalment, com us deia abans, és el poble de Catalunya.

Sí que m'agradaria demanar excuses al poble de Catalunya, perquè som conscients – i amb això admetem plenament aquesta crítica que feia el senyor Piqué, que és una crítica assumida per tots, em sembla – de fins a quin punt aquest ha estat un procés lent, un procés confós, un procés que podia donar la sensació que ens entreteníem amb coses que no interessaven ningú. I per tant, admesa la crítica, no perquè vingui del senyor Piqué, autoformulada per tots nosaltres, em sembla.

Però dit això, i demanades les excuses, jo també demano comprensió. Demano comprensió al poble de Catalunya, perquè aquest no era un procés gens fàcil. Com s'ha dit abans, és un procés que s'ha fet en una democràcia funcionant, amb unes

institucions normalitzades, i amb una lluita entre partits oficialitzada, també essència de la democràcia. I en aquestes condicions, trobar el denominador comú, aquell punt d'unió, aquell punt gairebé de fusió, en podríem dir de soldadura, no és gens senzill. Això ho hem aconseguit. I per tant, en aquest sentit, demano que la gent doni per ben emprat aquest temps llarg que s'ha trigat, perquè l'objectiu realment s'ho mereixia.

Pot haver semblat –i també en demano excuses– que, en algun moment de tot aquest procés, Convergència i Unió hagi actuat amb un excés d'intransigència. Els puc assegurar que no ha estat així. Hem actuat amb fermesa en tot moment, perquè l'objectiu ho mereixia, l'objectiu s'ho valia i Catalunya s'hi jugava molt. No diré que s'ho jugava tot, perquè mai un país s'ho juga tot a un sol procés; però s'hi jugava molt, i nosaltres n'èrem conscients; en aquella línia que deia de fixar un referent ambiciós de futur, de saber a on volem anar. Sabíem que això era així. I per tant, havíem d'actuar amb aquesta fermesa que, potser en algun moment, es pot haver interpretat com un excés d'intransigència.

Hem assumit la nostra responsabilitat. Ahir, recordo que, dia d'una votació molt important –la del Finançament–, tots els mitjans de comunicació coincidien que Convergència i Unió decidia. La responsabilitat, se'ns deia, és de Convergència i Unió. Doncs bé, vàrem assumir aquesta responsabilitat. I l'hem exercida tan bé com hem sabut. Jo crec que, vist el resultat final, l'hem exercida a fi de bé. I espero que quan això sigui jutjat, sigui també entès d'aquesta manera.

Ara he de dir que la principal responsabilitat, a partir d'aquest moment, l'agafa el Partit Socialista. No ho dic jo, ho va dir el portaveu senyor Iceta, ahir, en el propi debat parlamentari. I agraeixo al Partit socialista que estigui disposat a assumir aquesta responsabilitat; que no és fàcil, ho reconeixem. Però era imprescindible, en aquest punt d'unió, en aquest denominador comú, no sacrificar el referent de futur i l'ambició de Catalunya simplement pel que pogués passar a Madrid; que no ho sabem; ja ens hi trobarem; junts ja hi anirem i junts ho defensarem. Però la por del que pugui passar a Madrid no podia condicionar les ambicions, els anhels i les expectatives de Catalunya. Vostès agafen al principal responsabilitat, però no hi seran sols; hi serem tots; com hem estat tots també en el procés a Catalunya. Cadascú, òbviament, en la

mesura del seu pes i de la seva representació. Aquí canvien les tornes, òbviament, no?, però tots junts. Jo he reclamat insistentment unitat d'acció a Catalunya, però també, òbviament, l'ofereixo a Madrid. Crec que aquest procés l'hem començat junts, i, si podem –això no es pot dir mai del tot– i es donen les circumstàncies, l'acabarem junts. Seria un mèrit important i acabaria de reblar bé un procés no gens fàcil.

L'Estatut és un compromís, per part nostra, amb el país, que exigeix fidelitat. I exigeix una altra cosa, que és fixar Catalunya com la nostra prioritat, la primera prioritat; no l'única, perquè Catalunya no és una realitat aïllada, però la nostra primera prioritat. I per tant, al «sí» de Convergència i Unió és un «sí» compromès, és un «sí» il·lusionat, és un «sí» exigent, sense esclatxes i sense dubtes al mateix temps. Aquesta voluntat de dir que sí, s'ha posat, en algun moment, en dubte. No faré cap retret, en absolut, a ningú, no és el dia per fer-ho, ni tampoc tenim l'ambient que ens hi porti, en absolut; al revés, és un dia de joia, és un dia feliç, on tots ens podem sentir feliços i podem compartir aquesta joia comuna. Però sí que he de dir que potser massa vegades s'ha posat en dubte la nostra voluntat, injustament, d'acabar dient que sí. Vull fer notar, per alguns comentaris que s'han fet, que aquest procés i aquest final no hauria estat possible si no hi hagués hagut quatre formacions polítiques, no tres, quatre formacions polítiques que es van presentar a les últimes eleccions, amb un programa electoral que deia: «Volem un nou estatut per a Catalunya.» No hi ha mèrit de ningú per sobre dels altres, però és un mèrit compartit.

I òbviament, un altre govern en aquesta legislatura, un govern concretament on hi hagués # Convergència i Unió, també hauria...

Fitxer 9

...propiciat i impulsat un estatut ambiciós per a Catalunya. I espero, vull pensar que en aquestes altres condicions també hagués sortit, perquè si no fos així voldria dir que els que haguessin estat a l'oposició no haurien tingut l'actitud que ha tingut Convergència i Unió. Com que no vull pensar que això hauria estat d'aquesta manera, vull pensar que realment aquest era un objectiu –com s'ha demostrat– compartit de legislatura, que feliçment acaba bé. El nostre SI, el de Convergència i Unió neix de la

nostra estima per Catalunya. Siguem on siguem, siguem on siguem, i ara en tenim i en tenen tots vostès la prova definitiva. Això no es pot posar més en dubte. Nosaltres, amb tota claredat –i no és cap mèrit en el nostre cas– hem posat clarament l'objectiu de país per sobre de qualsevol objectiu també legítim de partit. El nostre Sí neix del nostre compromís polític òbviament amb el país, però sobretot neix d'un sentiment de pàtria. D'un sentiment de pàtria i de la fidelitat a un poble, tot ell, tot ell, que volem servir amb totes les nostres energies. No seríem on som sense la feina que ha fet molta altra gent. Abans s'ha recordat. Jo també hi vull fer una referència. I concretament, ja que tenim aquí al president Pujol, a dos presidents que han estat del Parlament i a moltes altres persones que ens acompanyen, vull deixar ben clarament dit que aquest projecte d'Estatut, de bon Estatut, ambiciós, a l'alçada dels anhels i de les reclamacions i de les necessitats de Catalunya no hauria estat possible sense la feina, sense la magnífica feina de tota la generació que ens ha precedit, que van tenir un Estatut, el de Sau, que també era compartit. Fins i tot més àmpliament compartit, i que han desenvolupat aquell Estatut amb tota l'energia i a més a més amb tota la convicció i amb uns resultats magnífics. Això avui s'ha de dir. Aquells precisament que ens han precedit i que han demostrat una fe indestructible en el nostre país. Sense ells, avui no estaríem on som. Per tant, aquest nou Estatut és una eina que oferim al poble de Catalunya, a tota la seva gent, sense distinció de cap mena, però també és un homenatge a tots aquells que han mantingut el fil de la Història, de la millor història del nostre país.

Voldria acabar amb un agraïment a tots, també sense distinció, absolutament a tots. Els que hem votat que sí, òbviament. També als que han votat que no, perquè tenen les seves raons i són raons que s'han de saber escoltar. Potser són raons molt minoritàries, però la democràcia també és això. I avui i els dies precedents les hem escoltades amb respecte i amb ganes també d'aprendre per què alguns avui no es poden sentir plenament identificats amb un projecte tan engrescador a nivell de país. Agraïment a tots. Hem estat, crec, a l'alçada de l'ambició de Catalunya. No solament els ponents i els diputats. Òbviament aquests en primer lloc. A tots ells també el nostre i el meu agraïment. L'agraïment a tots els que hi ha ajudat, més enllà dels ponents i dels diputats, que ha estat molta gent. Aquí hi ha hagut exèrcits de gent que

hi ha posat el seu saber, que hi ha posat els seus coneixements, que hi ha posat la seva fe, que hi ha posat les seves ganes de què això anés bé i acabés bé.

També si m'ho permeten, un agraïment als mitjans de comunicació. Com que els patim i ells ens pateixen, doncs sabem que la nostra relació no és sempre fàcil, i en un procés tan complex com aquest, encara és menys fàcil. Però nosaltres, que a vegades ens sentim incompresos, també hem d'entendre que la seva feina en un procés tan confós i tan llarg, no ha estat una feina fàcil. I per tant, més enllà dels errors que comet tothom, també nosaltres, jo volia tenir un record en aquest moment per la feina que ells han fet, i la feina que faran a partir d'ara, que, lògicament és més una feina d'explicació de tot allò que en aquest moment ja és una realitat.

Gràcies al president Maragall. Volia acabar, també d'aquesta manera.

Gràcies per la feina que ell ha fet. Comentava el primer dia, jo he tingut ocasió, potser per primera vegada, de tenir una relació més estreta amb ell, més franca, no exempta de discussions, no exempta d'opinions clarament diferents, fins i tot segons com, en algun moment, de visions diferents. Però franca, i em sembla que –almenys per part meva– he intentat que fos plenament honesta.

Crec que al president Maragall li hem de reconèixer un doble mèrit: primer perquè estant de cap de l'oposició va conduir el seu partit cap aquestes posicions, cap aquest camí. I això s'ha demostrat que no era sobrer. Això era un bon servei. I segon, perquè sent ja president i havent canviat les circumstàncies en el conjunt de l'Estat, i governant aquells que ens podien dir que sí, i no aquells que sabíem que ens haurien dit que no, ell va mantenir l'aposta. Era fàcil en aquell moment fer entendre que tot això s'havia fet perquè algú ens pogués dir que no. però no era aquest el propòsit – n'estic segur– ni d'ell, ni nostre. I jo crec que això val la pena avui reconèixer.

Ahir vaig fer, quan vaig acabar el debat, a part de la lògica il·lusió que vàrem compartir les diputades i els diputats de Convergència i Unió perquè, deixin-m'ho dir, una bona part dels nostres objectius s'havien vist recompensats en aquest projecte final, a més a més de compartir aquesta alegria, vaig fer una trucada a casa, i s'hi va posar un fill meu. I em va dir –vostès entendran que aquesta fos la seva reacció, perquè a casa es viu el combat polític. El combat polític en la seva millor expressió. I em va dir: qui ha

guanyat? Lògica pregunta. No em va costar de fer-li entendre, gens. I ell ho va veure de seguida que no havia guanyat ningú en particular. Havia guanyat Catalunya. Havíem guanyat tots. Havia guanyat el nostre país, la nostra pàtria, el seu futur.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)